

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 590/2012-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. februára 2013 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza o sťažnosti obchodnej spoločnosti V. s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti V. s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008 p o r u š e n  e b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008 konal bez zbytočných p r i e ť a h o v .

3. Obchodnej spoločnosti V. s. r. o., p r i z n  a v a finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n y vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n y uhradiť obchodnej spoločnosti V. s. r. o., trovy konania v sume 323,50 € (slovom tristodvadsaťtri eur a päťdesiat centov) na ucet jej právnej zástupkyne JUDr. E. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d  o v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (dalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2012 dorucna sťažnosť obchodnej spoločnosti V. s. r. o., B. (dalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných p r i e ť a h o v podľ a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (dalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľ a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (dalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (dalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 31 Ro 4038/2006).

Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodňuje najmä takto:

«V predmetnej veci má sťažovateľ postavenie odporcu. Konanie sa začalo dňa 2. 11. 2006 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu a bolo vedené pod č. k. 31 Ro 4038/2006. Dňa 29.01.2008 bolo konanie prevedené do oddelenia „C“ a vedené

pod č. k. 8 C/19/2008. Posledné pojednávanie sa uskutočnilo bez prítomnosti žalobcu dňa 23. 2. 2009... a bolo odročené na neurčito.

Dňa 11. 7. 2012 bolo sťažovateľovi doručené po lehote predvolanie na pojednávanie stanovené na deň 27. 06. 2012...

Listom zo dňa 14. 07. 2012, doručeným porušovateľovi dňa 23. 07. 2012... podal sťažovateľ sťažnosť na prietahy v danej veci v dôsledku viac ako dvojročnej pasivity súdu, pričom stav neistoty sťažovateľa o výsledok konania trval ku dňu podania sťažnosti viac ako 5 a ½ roka, a to nie vinou sťažovateľa. Konanie nie je zložité po skutkovej a právnej stránke.

Predsedníčka Okresného súdu Bratislava II v Bratislave listom Spr. 2114/2012 zo dňa 07. 08. 2012, doručeným 22. 08. 2012... zdeklarovala, že sťažnosť na prietahy je dôvodná, zistila a ustálila prietahy v konaní č. k. 8 C 19/2008 od 23. 02. 2009 do 30. 01. 2012, resp. 02. 05. 2012, pričom aj konanie stanovené na deň 27. 06. 2012 bolo zmarené vadným doručovaním predvolania, teda nie vinou sťažovateľa, ktoré bolo doručené sťažovateľovi až dňa 11. 07. 2012, teda až po termíne pojednávania.

Namietaným nekonaním poznamenaným 2 ročnou nečinnosťou súdu, porušením ust. §-u 6 O. s. p. a procesnými pochybeniami porušovateľ predĺžil stav neistoty sťažovateľa o výsledok konania od r. 2006.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti V. s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní č. k. 8 C/19/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti V. s. r. o. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.000,- € (slovom: štyritisíc euro), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu

4. Obchodnej spoločnosti V. s. r. o. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,50 € (slovom: tristodvadsaťtri eur a 50 centov), ktoré je Okresný súd Bratislava II

povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. E. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 590/2012-15 z 22. novembra 2012 prijal sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008 na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila svoje vyjadrenie k sťažnosti sp. zn. Spr. 3583/2012 z 10. októbra 2012 a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 2177/2012 doručenom ústavnému súdu 17. decembra 2012 oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a súhlasí s jeho upustením. Ďalej oznámila, že nechce doplniť svoje vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky sp. zn. Spr. 3583/2012 z 10. novembra 2012, v ktorom sa stotožnila so stanoviskom zákonného sudcu, a zároveň uviedla: *„Oboznámením sa s obsahom súdneho spisu som zistila nečinnosť súdu v období od termínu pojednávania dňa 23. 02. 2009 do 30. 01. 2012, kedy bol súdom nariadený ďalší termín pojednávania na deň 02. 05. 2012.*

Od uvedeného obdobia však k nečinnosti súdu nedochádza a súd pokračuje v konaní nariadením pojednávania.

K námietke, že sťažovateľovi bolo písomné predvolanie na termín pojednávania dňa 27. 06. 2012 doručené súdom po lehote uvádzam, že je pravdou, že sťažovateľ si predvolanie prevzal až dňa 11. 07. 2012, avšak písomné predvolanie bolo v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku doručené sťažovateľovi náhradným doručeným, uložením na pošte dňa 26. 06. 2012.“

Dňa 17. decembra 2012 vyzval ústavný súd právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3583/2012 z 10. októbra 2012 a sp. zn. Spr. 2177/2012 z 10. decembra 2012 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 4. januára 2013 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pričom možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniam predsedníčky okresného súdu nevyužila.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Zo sťažnosti, z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 19/2008 a z písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil toto:

Dňa 2. novembra 2006 bol v právnej veci žalobcu JUDr. M. K. (ďalej len „navrhovateľ“) proti sťažovateľke podaný návrh na zaplatenie sumy 8 228 Sk za poskytnuté právne služby. Okresný súd vydal 14. novembra 2006 platobný rozkaz (sp. zn. 31 Rob 4038/2006), ktorý doručoval účastníkom konania (sťažovateľovi 5. októbra 2007, navrhovateľovi 14. decembra 2006).

Sťažovateľka podala 8. októbra 2007 odpor proti platobnému rozkazu spolu s návrhom na spojenie vecí. Uznesením z 11. októbra 2007 okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť poplatok za podaný odpor, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2007.

Dňa 29. januára 2008 bola právna vec prevedená do oddelenia občianskoprávných vecí a bola jej pridelená sp. zn. 8 C 19/2008.

Okresný súd 3. júla 2008 nariadil pojednávanie na 22. september 2008, z ktorého sa sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 19. septembra 2008 ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti.

Pojednávanie nariadené na 22. september 2008 sa nekonalo z dôvodu neúčasti účastníkov a bolo odročené na 24. november 2008. Podaním z 20. novembra 2008 sa z tohto pojednávania ospravedlnil navrhovateľ (kolízia pojednávani) a podaním doručeným okresnému súdu 19. novembra 2008 sa ospravedlnila aj sťažovateľka (z dôvodu práceneschopnosti). Pojednávanie bolo odročené na 21. január 2009.

Pojednávanie nariadené na 21. január 2009 bolo po krátkych vyjadreniach účastníkov odročené na 23. február 2009. Na pojednávaní 23. februára 2009 bola sťažovateľka prítomná, ale navrhovateľ sa ho nezúčastnil; pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že po rozhodnutí o návrhu na zámenu účastníkov bude nariadený nový termín pojednávania.

Okresný súd nariadil 30. januára 2012 termín pojednávania na 2. máj 2012, ktoré bolo odročené na 27. jún 2012 z dôvodu ospravedlnenia navrhovateľa (sťažovateľka sa pojednávania nezúčastnila bez ospravedlnenia).

Pojednávanie nariadené na 27. jún 2012 sa nekonalo z dôvodu neúčasti účastníkov konania a bolo odročené na 10. október 2012.

Pojednávanie nariadené na 10. október 2012 sa nekonalo z dôvodu práceneschopnosti sudcu (účastníci boli prítomní); pojednávanie bolo odročené na 5. december 2012.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie

môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Navrhovateľ sa v konaní domáha zaplataenia peňažnej pohľadávky z titulu poskytnutých právnych služieb. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje rozsiahla a v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 8 C 19/2008 nepotvrďuje ani faktickú zložitost' predmetnej veci, preto ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania, ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že pojednávania nariadené na 22. september 2008 a 19. november 2008 boli odročené aj z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľky (praceneschopnosť), pričom na pojednávaniach nariadených na 2. máj 2012 a 27. jún 2012 sa sťažovateľka bez ospravedlnenia nezúčastnila, a na tomto základe

konštatoval, že aj sťažovateľka má určitý (negatívny) podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke napadnutého konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 8 C 19/2008 vyplýva, že doterajší priebeh napadnutého konania je poznamenaný tak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. Za obdobia neodôvodnenej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti ústavný súd považuje najmä obdobie od vydania platobného rozkazu (14. novembra 2006) po jeho doručenie sťažovateľke (5. októbra 2007), obdobie od prevedenia právnej veci do občianskoprávneho oddelenia (29. januára 2008) do 21. januára 2009, keď sa uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci, a najmä obdobie od 23. februára 2009, keď bolo pojednávanie odročené až do predloženia spisu ústavnému súdu 10. októbra 2012 (viac ako 31 mesiacov); počas tohto obdobia síce boli nariadené dva termíny pojednávania (na 2. máj 2012 a 27. jún 2012), avšak oba boli odročené bez prerokovania veci.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že neefektívnou činnosťou, ako aj neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu došlo v napadnutom konaní k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2008 bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadost'učinenie v sume 4 000 €. Výšku uplatneného zadost'učinenia odôvodnila takto: „... *nemajetková ujma vyplýva z pocitu neistoty, morálnej ujmy v kontexte viac ako 5 a 1/2 roka, významu veci pre sťažovateľa, najmä ak uplatnený nárok v konaní zo strany pôvodného navrhovateľa je nedôvodný a jeho konanie odporovalo poctivému obchodnému styku, konaniu odporujúcemu §-u 13 Advokátskeho poriadku, §-u 18 ods. 1 Zákona o advokácii bývalého väzňa v ÚVV Leopoldov, ktorý predstieral sťažovateľovi poskytnutie vysokokvalifikovaných právnych služieb, ktoré neposkytol. Naopak sťažovateľovi spôsobil škodu.*“

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného

zadosťučinenia je v prvom rade reparácia nemajetkovej ujmy sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci ústavný súd dospel k názoru, že len vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv neprestavuje pre ňu dostatočné zadosťučinenie. Ústavný súd preto zohľadňujúc doterajšiu dĺžku napadnutého konania, obdobia neodôvodnenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, ako aj čiastočný podiel sťažovateľky na doterajšej neprimeranej dĺžke napadnutého konania rozhodol, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € bude v posudzovanej veci primerané (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle citovaného znenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním JUDr. E. K. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2011, ktorá bola 763 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2012. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu 127,16 €, čo predstavuje sumu 254,32 € a spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,63 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a zvýšení o 20 % DPH predstavuje celkovú sumu 323,50 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013